

Jens-J. Wilhelmsen

hvorfor moralsk opprustning?

JENS-J. WILHELMSSEN

Hvorfor
moralsk
opprusting?

Ved foredrag rundt om i landet, og særlig i en rekke gymnassamfunn, har mange stilt meg spørsmål angående Moralsk Opprustning.

Denne korte brosjyren forsøker å svare på noen av dem, uten å gjøre krav på fullstendighet.

J. J. W.

Verdensbegivenhetene raser fremover. Supermakter med supervåpen står overfor hverandre. En usikker maktbalanse synes å være den eneste garanti for fred. Millioner av mennesker oppdras til å mistro og frykte hverandre. Vi strekker oss etter andre kloder, men finner ikke vegen til et liv i trygghet på vår egen.

Er vi umyndiggjort — vi alminnelige mennesker? Er vi dømt til å være maktesløse tilskuere? I så fall blir vi redusert til brikker i et spill hvor andre bestemmer trekkene. Det fører automatisk til en nedvurdering av vårt eget verd og våre egne muligheter. På lengre sikt er det den rake veg til diktaturet.

Kan vi derimot gripe initiativet og lede utviklingen inn på et nytt spor, er dette oppgaven som vi må satse alt på.

Er vi alminnelige mennesker umyndiggjort?

Her i Norden er vi blitt mestre i å protestere. Fra situasjonen i Rhodesia eller Tibet til krigen i Vietnam eller nynazismen i Tyskland, er det ikke mye som får slippe upåttalt. Men utviklingen synes å gå sin gang på tross av våre protester. Er det fordi vi er for små eller for svake?

Grunnen er kanskje snarere at vi ikke pløyer dypt nok. Protestene forandrer sjelden holdningen hos dem de er rettet mot. Ofte skaper de tvert imot en forbitret uvilje mot å forandre noe. Anti-bevegelsene — anti-kommunismen, anti-amerikanismen — har avslørt sin impotens. De evner ikke å skape nytt liv.

Det finnes en annen front hvor vi kan ta fatt med større virkning og komme i et skapende forhold til utviklingen.

Mennesket selv

Øst, Vest, Nord og Sør stiller seg det samme spørsmål: Hva skjer med mennesket selv? Er det for alltid underkastet hatets og fryktens tyranni, fordømt til å fortsette sin historiske gang mot vold og ødeleggelse? Eller kan det finne frem til det nye livsmønster som må komme dersom sivilisasjonen skal ha en fremtid?

Hos fler og fler demrer det en forståelse av at det trenges en forandring i mennesket — i tanker og i livsform.

Presseagenturet Novosti i Moskva stiller spørsmålet: «Hvor er den usynlige drivfjær som forvandler menneskets natur og forholdet menneskene imellom?»

Mao Tse-tung sier at kulturrevolusjonen tar sikte på å utslette «ideen om selvet» slik at mennesket arbeider av ren kjærlighet til helheten.

Lord Eccles, den tidligere britiske undervisningsminister, skriver: «Etter praktisk talt å ha pakket ned vår kristne tradisjon, forsøker vi i en eksplosiv verden å komme videre uten et klart menneskebilde. Den som vil forandre noe, må forstå hva mennesket er og kan bli.»

Den tidligere danske undervisningsminister, Helveg Petersen, peker på at «vi må utvikle en mennesketype som er moden til å leve i rom- og atomalderen med de enorme moralske krav den stiller til oss, hvis den tekniske utvikling ikke skal bli en forbannelse».

Vitenskapen antyder en veg til en slik mentalitetsforandring: En okse slippes løs og styrter rasende fram mot en mann i en rød kappe. Plutselig bråstopper den, snur seg og går fredelig bort. Hva

er grunnen? Elektroder er blitt plasert i oksens hjerne, og ved et trykk på en knapp forandres dens sinnsstemning i fredelig retning. Som oxen — så mennesket?

Hvis mennesket ikke greier å beherske de ødeleggende drifter som bare kan føre til selvutslettelse, kan det oppstå en diktator som vil skape orden ved å overta kontrollen, også over vår bevissthet. Jo farligere våpnene blir, jo større blir fristelsen til å bruke slike metoder. Et avpersonalisert maur- eller robotsamfunn kan bli resultatet.

Valget står mellom utslettelse, en totalitær tvangsstat, eller en ny livsform båret fram av millioner som frivillig aksepterer en forvandling i sitt eget liv.

Hva med normer!

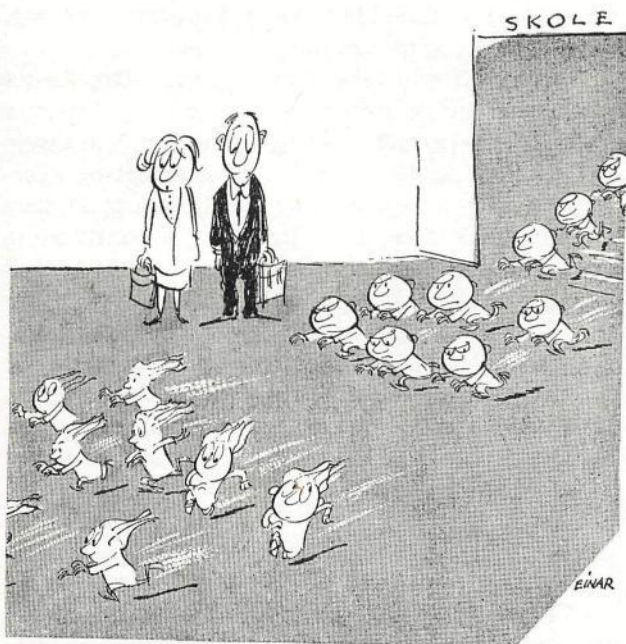
En polsk forfatter hevder at de kristne «vasser gjennom historiens blodige sump med dydens blanke lakksko».

De kristne på sin side peker på at kommunistene ikke kan skape et godt samfunn ved hjelp av onde midler.

I begge verdener gryr erkjennelsen av at samfunnsmessig engasjement og personlig moral må supplere hverandre, og at begge er nødvendige om vi skal mestre fremtiden.

Det er dem som hevder at normer er avlegs. Har du lyst, har du lov, er deres løsen. Men aldri har vel noe løsen stått i et så livsfjernt forhold til sin tids behov.

Befolkningstettheten øker. I en verden som skrumper sammen, kommer fattige og rike nasjoner hverandre stadig nærmere. Slikt naboskap resulterer

Lærerinnen: Jeg er kanskje sneversynt, men av og til har jeg mine tvil om den nye lærerens seksualundervisning.

lett i misunnelse og hat. En voksende gruppe nasjoner har atombomben som trumf når det ikke går å sette sin vilje gjennom på annen måte.

Skal menneskeheten overleve, kommer det til å kreve mindre hat, mindre selviskhet, mindre fordommer og mindre splittelse. Det trenges normer som setter klare grenser for de ødeleggende og selviske tilbøyeligheter som finnes i alle mennesker og samtidig frigjør de fornyende og skapende krefter. Å ville fjerne normene, er som å hevde at løsningen på

de mange trafikkulykker er å oppheve trafikklovene. Det er farlig, og usannsynlig utopisk.

Moralsk Opprustning har forsøkt å uttrykke i 4 enkle punkter de grunnleggende moralske verdier som det enkelte menneske og samfunnet kan bygge på: Absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet. De representerer ikke et mål en kan nå, men en norm en kan måle sitt liv med. En relativ norm er ingen norm. Den kan tøyes etter individets luner og lyster slik at alt man ønsker blir tillatt. Hitler sa: «Rett er det som er nyttig for det tyske folk». Det førte bl. a. til likvidering av 6 millioner jøder. Stalin mente alt var tillatt som tjente hans regime. Kristne som satte grenser for gyldigheten av kristendommens etiske krav, kom i dens navn til å begå skremmende forbrytelser.

Hvor begynner det!

En engelsk politiker bemerket engang at ingen er så reaksjonær som den som vil forandre verden, men nekter å bli annerledes selv. Alle vil at andre skal bli annerledes. Alle folk vil at andre folk skal bli annerledes. Men alle venter på at den andre skal begynne. Den som vil komme videre, begynner med seg selv og sitt eget folk.

For mange har det første skritt vært noe meget enkelt: Å skrive ned disse 4 normene og notere under hver av dem på hvilke punkter vi ikke har levd etter dem.

Felles for alle mennesker er en moralsk bevissthet — en indre stemme som, om vi gir den sjansen, med økende klarhet kan si oss forskjellen på rett og galt. Mange kaller den samvittigheten, andre kaller den Guds stemme. Men alle som lytter til den, kan bli

klar over hvilke forandringer som trenges. Det kan være ting som må gjøres opp. En gammel uærlighet, penger en har stjålet, mennesker en har hatet eller utnyttet. Det kan være skitne vaner eller forhold som må brytes.

I en tale i det sovjetiske kommunistpartiets sentralkomit  i 1963 brukte den russiske sjefsideologen Ilijehev et slående uttrykk: «Så en tanke, høst en vane. Så en vane, høst en karakter. Så en karakter, høst et liv.»

En plan for verden

Men normer er ikke nok. Vi kan sitte i hver vår krok og streve med å bli bedre mennesker uten at det forandrer noe vesentlig i samfunnet. Vi trenger en plan, en revolusjonær strategi for hvordan vi kan rette på det som er galt og bygge det nye samfunnet.

Menneskelig kløkt har ikke strukket til. Etter at de to siste verdenskriger begynte i den verdensdel hvor opplysnings- og utdannelsesniv et l  høyest, må en ha lov til å si det.

Moralsk Opprustning bygger på at Gud har en plan som kan føre menneskeheten og hvert enkelt menneske mot sin bestemmelse. Alle som lytter til Gud og adlyder, kan ha en andel i å virkeliggjøre denne planen. Abraham Lincoln sa engang: «Jeg har sett så mange bevis på Guds ledelse at jeg ikke lenger tviler på at den Allmektige, når han vil at jeg skal gjøre eller ikke gjøre en bestemt ting, finner en måte å la meg vite det på.»

Guds stemme er det levende kommunikasjons-sentrum for en global revolusjon. Alle kan være i direkte kontakt med det revolusjonære hovedkvar-

teret, enten det er en skogsarbeider i Sibir, en statsmann i Washington eller en gymnasisast på Mysen.

En kan begynne med å stå opp tidligere om morgenen for å ha tid til å lytte. Skriv tankene ned, så er det lettere å holde fast på dem. Prøv dem. Er de ærlige? Er de uselviske? Hold kontakt med andre som har besluttet seg til å leve på samme måte.

Alle kan ha en øyeblikkelig andel i å bygge en ny verden der de lever og arbeider. En enkelts ærlighet kan forene et hjem hvor bløff og selvrettferdighet har undergravet samkjensle og livsglede. En oppriktig unnskyldning kan være nøkkelen til å overvinne motsetningsforhold som har lammet en bedrift eller en regjering. En beslutning om å kjempe for hva som er rett i stedet for hvem som har rett, kan åpne veien til saklige løsninger hvor motsetningene synes uoverkommelige.

KAPPLØP MED TIDEN

Vi befinner oss i et kappløp med tiden. Den tekniske utvikling gjør det mulig å gi alle en menneskeverdig tilværelse. De moderne massemedia bidrar til å smelte menneskeheten sammen. En forenet verden der alle har hva de trenger, er innen rekkevidde.

Men det ligger også i vår hånd å sabotere fremskrittet og forvandle vår klode til et helvete av vold og ødeleggelse.

Kan vi i tide overvinne de splittende kreftene i menneskeheten? Nyttet det å ta kampen opp?

Det foreligger et overveldende bevismateriale for at det gjør det.

Råvarepriser

En av de avgjørende faktorer når det gjelder å utjevne forskjellen mellom rike og fattige land, er råvareprisene. U-landene er avhengige av å selge sine råvarer til industrilandene. Ekspertene har regnet ut at synkende priser på diverse råvarer betyr tap for U-landene som tilsvarer 80 % av den hjelp de mottar. Da U-land og industriland møttes i Genève i 1964 for å forsøke å regulere forholdet, ble konferansen en skuffelse.

Presidenten for juteindustrien i Europa, franskmannen Robert Carmichael, besøkte India og var rystet over forholdene i Calcutta. Han besluttet seg for å gå til handling innen sin egen bransje. 10 millioner mennesker i India og Pakistan lever av juteproduksjonen. Ca. 40 % av Indias dollarinntekter og 60 % av Pakistans valutainntekter stammer fra juten.

Carmichael gikk igang med å overbevise sine

europæiske kolleger om at de måtte gjøre noe for India og Pakistan ved å stabilisere juteprisene på et rimelig nivå. Det var en hard kamp for å vinne mann etter mann, en kamp om motiver og målsetting. «En kan planlegge en ny verden på papiret,» sa Carmichael, «men en må bygge den i mennesker».

F. A. O. (F. N.'s organisasjon for ernæring og landbruk) ga rammen for utarbeidelsen av denne planen. I 1964 møttes representantene for den europeiske juteindustrien og for India og Pakistan i Roma. De undertegnet en avtale som stabiliserte juteprisene på lengere sikt, i en form som ville kreve samarbeid av alle involverte land. Det var den første avtale av dette slag i verden.

Carmichael er en mann som har lært å forstå sine egne motiver, og han hadde tatt en beslutning om å sette mennesker foran profitt. Avtalen om juteprisene betyr ikke at alle problemer er løst. Men den holdningen som ligger bak, er en av nøklene til at kløften mellom rike og fattige nasjoner kan overvinnes.

Kenya

En annen nøkkel er stabilitet og innsatsvilje i U-landene selv. Ta for eksempel Kenya. I 50-årene var Kenya Mau-Maus land. Ingen hvit mann var trygg, og heller ingen sort mann som samarbeidet med hvite. Idag er Kenya et av Afrikas beste eksempler på hvordan folk av forskjellige raser kan arbeide sammen. En av dem som gjorde denne forandringen mulig, var kommandanten for Athi Riverleiren, hvor ca. 1800 Mau-Mau-ledere satt internert under unntagelsestilstanden. Han møtte Moralsk Opprustning og forsto hvordan den hvite manns

selviskheter og arroganse hadde bidratt til konflikten i Kenya. En morgen fikk han den tanken at han skulle kalle fangene sammen på leirplassen og be dem gjennom høyttaleren om tilgivelse for den måten han selv og mange av hans landsmenn hadde levet på i Kenya.

Resultatet var overraskende. Etter noen måneder hadde 270 av de internerte avsverget sin Mau-Mau-ed (London Times, 14. juli 1954). Innen et år var tallet steget til over 500. Menn som hadde vært drevet av hat, fikk en ny innstilling. Noen av dem besluttet seg til å spre denne nye ånd i Kenya så snart de ble løslatt.

Først besøkte de den mann som nå er Kenyas president, Jomo Kenyatta, som på den tid var anklaget for å være hjernen bak Mau-Mau og satt arrestert. De fortalte ham hva som hadde hendt og viste ham den afrikanske filmen «Frihet», som ble laget i Nigeria av ledere for Moralsk Opprustnings arbeid fra forskjellige deler av Afrika. «Dette er hva vårt folk trenger,» sa Kenyatta. «Kan dere synkronisere filmen på Swahili?» Det ble gjort, og ungdomsgruppene til Kenyas to store partier, som ellers sto steilt mot hverandre, gikk sammen om å vise filmen som ble sett av over en million mennesker over hele landet. Deres arbeid bidro til å forene Kenya på tvers av stamme- og raseskillene og gjøre landet modent for uavhengighet.

I en tale til en gruppe av Kenyas hvite farmere sa Kenyatta i 1963: «Hvor jeg har gjort urett mot noen, ber jeg om tilgivelse. Hvor noen har gjort urett mot meg, tilgir jeg. Fortiden ligger bak oss. Det er plass til sort, hvit og brun. Vi må bygge landet sammen.»

I 1965 telegraferte 8 av Kenyas statsråder til en av Moralsk Opprustnings ledere: «Praktisk anvendelse av Moralsk Opprustning i nasjonal målestokk har på en avgjørende måte bidratt til stabilitet og fremskritt. Denne kampen fortsettes av alle som elsker friheten nok til å ofre for den.»

Sing-Out

Halvparten av jordens befolkning er idag under 25 år. Det menneskesyn de velger, kommer til å gi fremtiden dens ansikt.

7000 unge amerikanere — sorte, hvite og indianere — kom sommeren 1965 sammen til en konferanse for Moralsk Opprustning i Michigan, USA. Dens målsetting var å «modernisere Amerika», å bryte ut av resignasjon, fordommer og gruppeegoisme. For å nå sin egen generasjon, skrev deltakere i konferansen et moderne musikalsk show, «Sing-out '66», som 600 av dem har tatt seg fri fra arbeid eller studier for å oppføre i USA og verden rundt.

«Vår generasjon er ikke bundet av foreldete skil-ler og nasjonale grenser,» sier en av dem. «Vi har sjansen til å ta fatt på menneskets egentlige oppgave på denne kloden. Det må gjøres nå. Det er grunnen til at vi ofrer tid, stipendier, sparepenger og selv bilene våre for å ta del i denne innsatsen.»

Et «Sing-Out» forbinder moderne beat med ballader og elementer av amerikansk folk-song. «Vi er trette av sanger som enten forherliger det skakkjørte eller peker på problemene uten å antyde noen utvei,» sier Glen Close fra Connecticut, som har skrevet noen av sangene. «Gjennom sangene våre vil vi gi menneskene noe å leve for.»

«Sing-Out»-forestillingene er blitt sett av over 2 millioner amerikanere. 160 «Sing-Out»-grupper med over 10 000 deltagere er sprunget opp over hele landet. Et timelangt TV-program ble sett av anslagsvis 100 millioner fra kyst til kyst. 340 universiteter, colleges og gymnas har arrangert forestillinger.

Det har ikke stanset ved USA's grenser. Mexico, Panama, Puerto Rico og Venezuela innbød dem og har siden dannet sine egne «Sing-Out»-grupper.

Japan innbød dem, og ved premieren i Tokio satt statsminister Sato, den amerikanske ambassadør Reischauer og den sovjetiske ambassadør Vinogradov i første rekke. Et japansk-filippinsk «Sing-Out»-ensemble har besøkt Indonesia hvor den indonesiske student-organisasjonen «KAMI» sto som innbyder.

«Sing-Out '66» har også utløst en kjedereaksjon i Tyskland og Østerrike hvor et ensemble var på turné sommeren 1966. Som innbydere sto bl. a. den tyske forbundskansler Erhard og lederen for de østerrikske sosialistene, Dr. Kreisky.

I Hamburg kom en sovjetisk ungdomsdelegasjon som var på besøk i Vest-Tyskland til forestillingen. Etterpå sa en av dem til amerikanerne: «Noe av all den applausen dere fikk, kom fra våre plasser. Dere sier så meget gjennom deres kunst at en forstår uten oversettelse. Vi verdsetter det ønsket om fred som vi så uttrykt i forestillingen i kveld. Dette er hva progressiv ungdom verden rundt vil.»

En av lederne for «Sing-Out» er William Storey, en dynamisk ung neger fra California. «Vi er ikke interessert i å få ungdommen inn i en bevegelse,» sier han, «men i å få bevegelse inn i ungdommen. Folk verden rundt må kunne se på vår generasjon og si: «Hvis dette er den måten frie menn og kvinner lever på, så er vi ikke imot dere, vi er for dere.»

1

2

3

4

Det er en illusjon at fred kan fremmes uten at menneskets dypeste drivkrefter forvandles.

Det nyfter

Moralsk Opprustning arbeider i dag i over 100 land, og har vist seg effektive i de forskjelligste situasjoner. Den franske statsminister Robert Schuman og forbundskansler Konrad Adenauer har begge understreket den avgjørende impuls som Moralsk Opprustning ga til tysk-fransk forsoning etter krigen (Time & Tide, september 1965). Den 12. april 1958 fastslo det japanske utenriksdepartementet at Moralsk Opprustning sto bak bedringen av Japans forhold til en rekke av landets asiatiske naboer.

President Bourgiba i Tunis, Kong Mahommed V av Marokko, dr. Azikiwe, lederen av Nigerias uavhengighetskamp, og statsminister Assale i Kamerun er blant de afrikanske ledere som sier at Moralsk Opprustning i vesentlig grad bidro til at deres land ble uavhengige uten blodsutgydelse (Time & Tide, september 1965). På Kypros har både presidenten, den greske erkebiskop Makarios, og lederen for det tyrkiske mindretall, dr. Kutschuk, gjentatte ganger takket Moralsk Opprustning for det effektive arbeidet som ble gjort for å bringe fred på øya. At striden siden igjen er blusset opp mellom øyas to folkegrupper, forminsker ikke betydningen av den overraskende forsoningen som først fant sted. En slik seier er sjelden permanent. Den må vinnes igjen, år etter år, generasjon etter generasjon.

Havnearbeidere i Rio de Janeiro har selv laget en film som viser hvordan Moralsk Opprustning gjorde slutt på korrupsjon og vold i havna, og gjorde det mulig å danne den første demokratiske fagforening i havnas historie. Filmen representerte Brasil ved filmfestivalen i Berlin 1960.

Moralsk Opprustning

Moralsk Opprustning (MRA — Moral Re-Arma-ment) er ikke en religion, en sekt, et parti. Ikke engang en organisasjon en kan bli medlem av. Ikke et foretagende i konkurranse med kirke, partier eller faglige organisasjoner. Det er en måte å leve på, en revolusjonær impuls som forplanter seg fra mann til mann. Alle har noe moralsk opprustning i seg, og det vesentlige er å høyne prosenten.

Samtidig er MRA en verdensomspennende styrke. Den består av mennesker av alle samfunnslag, raser,

religioner og politiske oppfatninger som har påtatt seg en felles forpliktelse til å bygge verden ny.

MRA er et forsøk på å forberede mennesket på et nytt skritt fremover i historien. For første gang går hele menneskeheten en felles skjebne imøte. Vi må våkne, og bevisst forme det nye verdenssamfunn som tvinger seg fram.

Finansiering

Arbeidet finansieres ved frivillige bidrag. Det finnes ingen store finansilder i bakgrunnen. Storparten av midlene representerer virkelige ofre fra givernes side. Hvert land er selv ansvarlig for å skaffe de nødvendige midler til veie. De som gir hele sin tid til Moralsk Opprustning, ca. 4000 verden rundt, mottar ingen lønn. Innsatsviljen hos dem som bærer arbeidet, fremkaller den samme holdning hos dem som møter det. Folk bidrar med hva de har — husrom, mat, tid, fagkunnskap, erfaring — og penger. De som selv har opplevet at tingene kan bli annerledes hjemme eller på arbeidsplassen, ønsker naturlig nok å bidra til at andre skal kunne gjøre samme erfaring.

Moralsk Opprustning har sentra i 40 land på alle kontinenter. Store konferansesentra med plass til over 500 finnes i Caux i Sveits, Mackinac Island i USA, og Odawara i Japan. To slike sentra til bygges i Panchgani i India og Petropolis i Brasil.

Siden 1961 har MRA drevet sitt eget teater i London, Westminster Theatre, som har vært en økonomisk suksess. Ett av skuespillene, «Through the Garden Wall» av Peter Howard, ble vist 252 ganger i 1963. Tre av skuespillene er siden blitt filmet.

Teatret har også, som det første i London, et

oversettelsessystem som gjør det mulig for teaterbesøkende fra andre land å følge skuespillene på sine egne språk.

I en kommentar til den nåværende situasjon i engelsk teater skrev en av Englands fremste teaterkritikere, Harold Hobson i «Sunday Times»: «Teatret gir oss et skarpt og skurrende bilde av vår egen tids brustne illusjoner. Men kanskje tiden er kommet da må vi bevege oss videre. Protest og fordømmelse har en positiv oppgave når de rettes mot forfall og hykleri. Men mennesket kan ikke i evighet leve av fornektelse. Behovet for positiv bekreftelse blir før eller senere en absolutt nødvendighet.»

Det er dette behovet Westminster Theatre tar sikte på å dekke.

Nytt college

I Michigan, USA, er det nettopp startet et nytt 4-årig college, Mackinac College, med plass til 1000 studenter. I et programskrift heter det om målsettingen for dette:

«Verden er splittet og menneskenes fremtid i fare fordi mennesket, som har gjort slike fantastiske fremskritt på hjernens og kroppens område, har gjort for små fremskritt når det gjelder karakter og ånd.

Høyere utdanning har ofte begrenset seg til å meddele viten for dens egen skyld, heller enn for menneskehetens. Mange har uttrykt at det trenges en ny faktor. Mackinac College håper å møte dette behovet ved å forbinde en høy akademisk standard med moralsk integritet og en mer omfattende motivering.»

I Norge

har Moralsk Opprustning, juridisk sett, status som en stiftelse. Dens formål er å motta og forvalte de midler som gis for å fremme MRA's arbeid. Stiftelsen har et styre og et råd. Regnskapene blir revidert av statsautorisert revisor.

Stiftelsen har sete i Oslo med kontor i Inkognitogaten 32, Oslo 1, telefon 44 64 78. Kontoret står til disposisjon med opplysninger og mottar bestillinger på litteratur, film, foredragsholdere etc.

NOEN VURDERINGER AV MORALSK OPPRUSTNING

Robert Schuman, tidligere fransk stats- og utenriksminister (i forordet til den franske utgaven av Frank Buchmans taler, «Refaire le Monde»):

«Hvis vi sto overfor en eller annen ny patent-løsning eller en teori i tillegg til dem vi allerede har, ville jeg være skeptisk. Men hva Moralsk Opprustning bringer oss, er en livsfilosofi omsatt i handling. Det er en dyptgripende forandring av samfunnet som allerede er begynt.»

Radio Moskva (januar 1953):

«Moralsk Opprustning er en global ideologi med brohoder på alle kontinenter og befinner seg i den siste fase av verdensomspennende ekspansjon. Det er en ideologi som søker å erstatte klassekampen med den evige kamp mellom godt og ondt.»

Abdel K. Hassouna, generalsekretær i Den arabiske liga («Remaking the World», Blandford Press, London, 1961):

«Den arabiske verden hilser Moralsk Opprustnings komme som en av de mest betydningsfulle begivenheter i verden idag.»

Rajmohan Gandhi, sjefredaktør, nyhetsmagasinet „HIMMAT“, Bombay:

«Min bestefar, Mahatma Gandhi, kalte Moralsk Opprustning „det beste som er kommet ut av Vesten“. Dette er den ideologi som Østens og Vestens land kan forenes om.»

Dr. Konrad Adenauer, i en artikkel i „New York Journal American“, januar 1960:

«MRA har vært en meget verdifull spore for arbeidet med å forene Europa, og har spilt en usynlig men effektiv rolle når det gjaldt å bygge bro over meningsforskjeller mellom de forhandlende parter. Hvis ikke dette arbeidet føres videre, kan freden i verden ikke opprettholdes.»

Peter Howard, engelsk journalist og dramatiker, inntil sin død i 1965 en ledende skikkelse i Moralsk Opprustnings verdensarbeid:

«Rammen for MRA's arbeid er romslig og tvangfri. Det bærer ikke preg av noe smålig eller institusjonelt. MRA brer sin kappe vidt utover verden og omfatter mennesker av forskjellige raser, klasser, partier og oppfatninger. Det tilbyr frihet til alle mennesker — Guds barns storartede frihet — en frihet som blir en stadig sterkere realitet ettersom den enkelte finner sin plass i arbeidet for å bygge verden ny.»

Gabriel Marcel, fransk filosof («Un Changement d'Esperance», Librairie Plon, 1958):

«I Moralsk Opprustning finner man virkeliggjort

en forbausende sammensmeltning av det verdensomspennende og det personlige. Tenkende mennesker forstår verdien av dette veldige forsøk på å etablere sunne forhold menneskene imellom.»

Kardinal Liénart, Lille, Frankrike («Frank Buchman's Secret», Heinemann, London 1961):

«MRA er en piskesnert for kristne som har glemt sin misjon, og samtidig et positivt alternativ for ærlige marxister.»

Hans Bøckler, formann for den tyske landsorganisasjonen i etterkrigsårene («Remaking the World», Blandford Press, London, 1961):

«Når forholdene forandres, forandres menneskene. Når menneskene forandres, forandres forholdene. Begge hører sammen, og begge er nødvendige. Det er grunnen til at det jeg arbeider for som fagforeningsmann og Moralsk Opprustnings siktepunkt er ett og det samme.»

«Religion in Geschichte und Gegenwart» (tysk standardleksikon for religionsvitenskap):

«Moralsk Opprustning er hverken kirke eller sekt, hverken organisasjon eller bevegelse, men en forandring som finner sted i menneskets holdning når Guds fundamentale krav blir bestemmende. MRA går langt forut for evangeliets forkynnelse som en hjelpetjeneste i en verden som er preget av ideologisk kamp. For mange mennesker er resultatet at de finner en ny vei til kirken.»

Carl Joachim Hambro, som president i Folkeforbundet, Geneve 1938 («Bygg verden ny», Land og Kirke, 1948):

«Vi har inntrykk av at disse menneskene (MRA) har lykkes i fundamentale spørsmål hvor vi er kommet til kort. De har skapt et fellesskap av menn og kvinner på tvers av nasjonale og politiske skillelinjer. Hvor det ikke har lykkes oss å forandre politikken, har det lykkes dem å forvandle mennesker og gi dem en ny måte å leve på.»

Hans Bjerkholt, inntil 1962 sekretær i Østfold faglige samorganisasjon og tidligere medlem av sentralkomiteén i Norges kommunistiske parti:

«Moralsk Opprustning er for alle overalt. Det virker for sosialisten og kommunisten, for kristne og ateister, for arbeidsgivere og arbeidstakere. Appellen til forvandling gjelder alle. Jeg tror vi idag kan være enige om at hvis vi skal kunne skape en ny verden, har dette sitt utgangspunkt i hver menneskes sinn.»

